

Nødstilfælde, som maa behandles individuelt. Jeg antager, at Ernæringsraadet vil finde Vej til at komme saadanne særlig ilde stødte til Hjælp.

For øvrigt forebragte det ærede Medlem jo nogle ældre Sager, bl. a. Spørgsmaalet om Rugprisen i Viborg Amt og den Undersøgelse, som jeg havde lovet at foranstalte. Den blev iværksat umiddelbart efter, at Forhandlingerne havde fundet Sted, og Oplysningerne fra Amterne er indgaaet. Saafremt Finansudvalget, som rejste Sagen sidst, begærer det, vil Oplysningerne kunne fremsendes til Finansudvalget, og saa vil vi, som jeg tidligere sagde, frit kunne drage vore Slutninger deraf.

Det ærede Medlem fremdrog ogsaa Spørgsmaalet om Maltudførselen, et Spørgsmaal, som vi to Gange tidligere har drøftet her i Tinget. Nu ved jeg nok, at Drøvtygning eksisterer i Naturens Husholdning, men jeg tror dog ikke, det er nødvendigt at tygge tre Gange Drøv paa den samme Ting, og derfor skal jeg med Hensyn til denne Sag nøjes med at henvise til de udførlige Oplysninger, som blev givet under de tidligere Behandlinger af den, og de udførlige Oplysninger, som findes i Finanslovbetænkningen. Heraf fremgaar det, at den paagældende Maltudførsel skete for at sikre Tilførsel af andre Varer, at den foregik paa saadanne Vilkaar, at Staten har haft meget betydelige Indtægter deraf, medens Eksportørernes Indtægter led stærke Skaar, at deres Køb af Byg ikke er sket til Maksimalpris, men paa et Tidspunkt, da der endnu ikke var fastsat Maksimalpris, og endelig at hele Ordningen har fundet det samlede Finansudvalgs Billigelse.

Ogsaa en anden gammel Sag vendte det ærede Medlem (N. C. Jensen) tilbage til, men paa en ny Maade, nemlig Brunkulshistorien. Her maa jeg sige, at det ærede Medlems Fantasi tog en virkelig beundringsværdig Flugt; det var en næsten dramatisk Skildring, det ærede Medlem gav. Han sagde: „Man kunde fristes til at sige, at der der i egentligste Forstand er gaaet Ild i Spotterens Hus, idet man der har spildt Hundretusinder af Kroner ved, at Brunkullene, som var kastede op i Dynger, har antændt sig selv og vist til Dels er brændt op“. Man bemærke, at der dog er kommet et „vist“ ind i denne høje Flugt. „Der har“, fortsætter det ærede Medlem, „været en Slukningsstyrke derovre, som har arbejdet i adskillige Maanedere for at slukke Ilden, men man var ikke

i Stand til at gøre det; der har i Aar været en Arbejdsstyrke paa vistnok indtil 200 Mand, undertiden lidt færre; deres Arbejde har været af den Art, som man betegner med Udtrykket: at øse Vand i Danaidernes Kar.“ Saa længe jeg hørte det ærede Medlem tale saaledes, og da han kom til Vandet i Danaidernes Kar, troede jeg, at de 200 Mand ogsaa havde deltaget i dette kolossale Slukningsarbejde, men det fremgaar dog vist af det følgende, at de ogsaa bestilte andre Ting. „Man kaldte Overingenøren for de danske Statsbaner til for at faa Orden i Sagen, for at faa anlagt Spor og for at faa gravet Tunneler“. Hvis man nemlig har truffet saadanne Foranstaltninger for at slukke en Brand, maa man erkende, at det virkelig maa have været en imponerende Brand. Efter at have skildret denne kolossale Brand, hvorved altsaa Hundretusinder af Kroner skal være spildte, beskriver det ærede Medlem Brunkulsvirksomheden i det hele paa den Maade, at han siger, at medens der ved Easterholt er tabt Hundretusinder, er der paa Trolldhede indvundet Millioner. Nu skulde man tro, at naar det ærede Medlem er saa bekymret over de Hundretusinder, der er tabte ved Easterholt, vilde han have glædet sig over, at der et andet Sted var indvundet store Penge. Men tværtimod: lige saa galt det er, at man taber ved Easterholt, lige saa forfærdeligt er det, at man tjener paa Trolldhede.

Jeg skal nu gøre Rede for, hvorledes Forholdene virkelig er. Der er ved Easterholt opgravet i alt 90 000 Tons Brunkul. Der brød en lille Brand løs, som varede i 10 Dage, i hvilken Tid der laa og ulmede nogen Ild. Ved denne Brand er antagelig 150—200 t gaaet til Spilde, og da hver Ton koster 20 Kr., bliver det altsaa 4 000 Kr., som er gaaet tabt ved Branden. Der var den Gang 45 Mand i Lejet, og foruden i Slukningsarbejdet deltog de i alt det øvrige Arbejde i Lejet. Hele den fantastiske Historie, som det ærede Medlem fremstillede, omhandler altsaa en ren Bagatel. Man maa snarest undre sig over, at Staten ikke har haft andet Ild-Uheld ved hele Virksomheden end denne betydningsløse Brand. Med det ærede Medlems øvrige Fremstilling forholder det sig ikke bedre. Da man ophørte med Driften af Easterholt-Lejet, var der paa dette et kontant Underskud af 180 000 Kr., men samtidig havde man en Beholdning paa 12 000 t Kul og nogle Bygninger, hvis